ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Παναγιώτης Μαυροειδής



Λίγο ως πολύ η συμφωνία της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με τους «εταίρους» της, εμφανίζεται προδιαγεγραμμένη και ανεξάρτητα από το τι θα επιβεβαιωθεί τελικά.

Η πληροφορία ήρθε κάπως άκομψα από τα έξω προς τα μέσα, από κύκλους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προς την ελληνική κυβέρνηση, όμως αυτό «αδικεί» την ουσιαστική δουλειά που έγινε αντίστροφα, καθώς και την επικοινωνιακή μαεστρία της κυβέρνησης. Για αυτό και οι κατ' αρχήν διαψεύσεις.

Το σίγουρο είναι ότι πάμε για μια νέα μνημονιακή συμφωνία τις λεπτομέρειες της οποίας δεν τις γνωρίζουμε ακόμη, αλλά το ταξικό αντεργατικό της πρόσημο είναι χωρίς αμφισβήτηση.

Σύμφωνα με tovima.gr που δημοσίευσε την πληροφορία και το σχετικό κείμενο-πρόταση της Κομισιόν:

• Η κυβέρνηση δεσμεύεται να νομοθετήσει **άμεσα σκληρά αντιλαϊκά μέτρα, ύψους 5 δισ. ευρώ** περίπου, μέχρι τον Ιούνιο. Η δε ευρωζώνη θα δώσει χρήματα (τα γνωστά ποσά από εκκρεμούσα δόση, κέρδη ΕΚΤ κλπ), με τους σκληρούς μνημονιακούς όρους. Με λίγα λόγια η κοινωνική σφαγή συνεχίζεται.

• Μεταξύ των μέτρων περιλαμβάνονται η **αύξηση των εσόδων από τον ΦΠΑ** δηλαδή από τον πλέον αντιλαϊκό φόρο, καθώς και η **διατήρηση του ΕΝΦΙΑ** και της λεγόμενης «εισφοράς αλληλεγγύης» στους μισθούς.

• Στο κείμενο προσδιορίζονται οι δημοσιονομικοί στόχοι για την τετραετία 2015 – 2018, που δεν είναι άλλοι από την δημιουργία μέσω άγριας λιτότητας διαρκείας **αιματηρών πρωτογενών αποτελεσμάτων** από 0,75% του ΑΕΠ το 2015 έως 3,5% το 2018. Μιλάμε για **προσύμφωνο μνημονίων κάποιων δις το χρόνο, συνεχώς μάλιστα αυξανόμενα!**

• Τα παραπάνω πακέτο μαζί με τις λεγόμενες ‘’**διαρθρωτικές αλλαγές για την οικονομία’’**, όπως η αλλαγή του ασφαλιστικού και των εργασιακών σχέσεων, που θα αποτυπωθούν σε ερχόμενο διάστημα, πιθανόν μέσα στο φθινόπωρο.

• Εννοείται ότι οι **ιδιωτικοποιήσεις**, αν και δε γίνεται αναφορά στο κείμενο, θα συνεχιστούν κανονικά, μόνο που θα ονομάζονται ‘’αξιοποιήσεις της δημόσιας περιουσίας’, μιας και έχουν συμφωνηθεί εκ παραλλήλου.

Δεν είναι δύσκολο να μαντέψει κανείς τι θα παρουσιάσει η κυβέρνηση ως υποχωρήσεις των δανειστών και συνεπώς ως δική της νίκη:

• Δεν θα εφαρμοστεί η **ρήτρα μηδενικού ελλείμματος στις επικουρικές συντάξεις**, αν και δε θα καταργηθεί, απλά **θα ανασταλεί η εφαρμογή της** προς το παρόν.
• Θα επανεξεταστεί το θέμα των συλλογικών συμβάσεων εργασίας υπό το πρίσμα της έκθεσης της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας (ILO), πρόταση που περιλαμβάνεται αυτούσια και στις περιβόητες **82 προτάσεις του ΣΕΒ** που δόθηκαν αυτή τη βδομάδα στη δημοσιότητα.
• Λαμβάνονται μέτρα για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης και στο πλαίσιο του πακέτου Γιούνκερ δημιουργείται δίχτυ ασφαλείας για τους «μη προνομιούχους».

Μη ρωτήσετε τι έγινε με τις δήθεν προτάσεις της θεσμοτρόικας για μισθούς και συντάξεις 300 ευρώ. Αυτές ουδέποτε τέθηκαν έτσι όπως ισχυρίστηκε η κυβέρνηση για να καμώνεται πως τις απέκρουσε, θα προκύψουν ωστόσο ως αποτέλεσμα των παραπάνω αν δεν ανατραπεί με ξεσηκωμό το νέο μνημόνιο της κυβέρνησης.

Ας κάνουμε τώρα το λογαριασμό.
Μην ξεχνιόμαστε: Όλο το αντιδραστικό μνημονιακό κεκτημένο, όλες οι απώλειες της εργατικής οικογένειας των πέντε προηγούμενων χρόνων, διατηρούνται ακέραιες.

Η συζήτηση αφορά μόνο το «από εκεί και πέρα». Τι έχουμε λοιπόν στο παραπέρα;

Ποιος έχασε, ποιος κέρδισε και τι ακριβώς;

Τα ευρωαφεντικά της ευρωζώνης κέρδισαν δύο τεράστιες δρασκελιές μπροστά, κάνοντας προσωρινά μισό πάτημα ποδιού σημειωτόν.

Η **μία** δρασκελιά συνίσταται στην **ανανέωση της λειτουργίας της χρεομηχανής** με τη δρομολόγηση της υπογραφής του νέου μνημονίου.

Η σημαντικότερη όμως είναι η **μεγάλη πολιτική δρασκελιά:** Το νέο μνημόνιο θα το υπογράψει, θα το εφαρμόσει και θα το υπερασπίσει ως αναγκαίο και ως επιτυχία μια «αριστερή» κυβέρνηση, πιθανόν και κάποιοι στην « αριστερή» της πτέρυγα, που θα καμώνονται πως σώθηκαν οι λεγόμενες **«κόκκινες γραμμές».** Ποιος αλήθεια θυμάται τη ΔΗΜΑΡ και το Φώτη Κουβέλη, πατέρα τόσο των «ισοδύναμων μέτρων», όσο και των «κόκκινων γραμμών»;

Για τον ίδιο λόγο, με το ίδιο πολιτικό κριτήριο, κάποιους μήνες πριν, οι εκπρόσωποι του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, χωρίς μάλιστα καμία αντίρρηση από μεριάς της ελληνικής ολιγαρχίας του πλούτου, δεν δίστασαν να στείλουν στα τάρταρα την πιο δουλική και «πρόθυμη» κυβέρνηση ΝΔ/ΠΑΣΟΚ. Ακριβώς διότι το ζητούμενο δεν ήταν απλά η τυπική συμφωνία σε ένα «mail Χαρδούβελη» με κάποια μέτρα, αλλά η δυνατότητα κοινωνικής και πολιτικής συναίνεσης στην εφαρμογή του συνόλου των αντεργατικών καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων.

Ωστόσο, η αλλαγή «μίγματος» πολιτικής καθώς και πολιτικού κυβερνητικού διαχειριστή, δεν ήταν ελεύθερη ή «σοφή» επιλογή, αλλά **εξαναγκασμένη κίνηση,** εξ αιτίας μιας βαθύτατης κοινωνικής και πολιτικής δυσαρέσκειας που διέλυσε και αχρήστευσε το παλιό αστικό πολιτικό σκηνικό.

Αν δε δούμε αυτή τη πλευρά, θα χάσουμε το πιο δυναμικό στοιχείο των εξελίξεων. Αν είναι σίγουρο ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ θα γκαζώσει για τα καλά για την εφαρμογή μιας δεξιάς αστικής πολιτικής δρώντας πειθήνια το πλαίσιο της κεφαλαιοκρατίας, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι σε αυτό τον τρελό συστημικό της χορό θα μπορέσει να σύρει τα εκατομμύρια των εργαζομένων και των ανέργων που κινήθηκαν αριστερά για μια αλλαγή στη ζωή τους και ένα φρένο στην επίθεση του κεφαλαίου.

Πιθανόν αυτή τη στιγμή να κυριαρχεί σε πολλούς η απογοήτευση, η ματαίωση, η διάψευση, αντί για την οργή και την προετοιμασία της αντεπίθεσης. Αλλά αυτό δε θα διατηρηθεί για πάντα. Ειδικά από το καλοκαίρι και μετά που θα έρχεται ο «λογαριασμός» και με δεδομένο ότι δεν προβλέπεται καμία ανακούφιση στο ζήτημα της ανεργίας.

Οι δυνάμεις της μαχόμενης αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής αριστεράς θα κριθούν στην ικανότητά τους να πάρουν την πρωτοβουλία για ένα νέο γύρο κοινωνικών αγώνων, αλλά και στόχων αντικαπιταλιστικής πολιτικής ανατροπής, θρυμματίζοντας μέσα στην ίδια την αριστερά τις αυταπάτες ότι μπορούν να υπάρξουν ουσιαστικές και μόνιμες καταχτήσεις μέσα στο πλαίσιο της ευρωζώνης και της παντοδυναμίας του κεφαλαίου.

Και εδώ δε χρειάζονται μισές κουβέντες.

Η αποφασιστική αναμέτρηση με **λογικές κυβερνητικού συνδικαλισμού**, είναι όρος για να ορθοποδήσει το εργατικό κίνημα και να ξεδιπλωθούν ενωτικές διεκδικήσεις.

Η ψοφοδεής, γνώριμη από τα ΠΑΣΟΚικά χρόνια, **λογική ‘’στηρίζουμε τα θετικά της κυβέρνησης, αντιπαλεύουμε τα αρνητικά»,** συσκοτίζει την αντιλαϊκή συνολική κατεύθυνση που θα έχει η κυβερνητική πολιτική, καταδικάζει την κομμουνιστική αριστερά στην ανυποληψία, τον τακτικισμό και τον ακολουθητισμό.

Η ήττα και ανατροπή της νέας κυβερνητικής μνημονιακής πολιτικής είναι όρος για να μείνει ανοιχτή μια αριστερή λαϊκή προοπτική νίκης.
Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ μπορεί και πρέπει να καταστεί σύντομα αδύναμη να εφαρμόσει την πολιτική της πάνω στις ράχες των εργαζομένων και τις κατεστραμένες ελπίδες των αγωνιστών της αριστεράς.